

CSONTOS MÁRTA

21. SZÁZADI ZSOLTÁR PARAFRÁZIS

*Hagyjad az Úrra a te útadat,
és bízzál benne, ne higgy az
útépítőnek, ne higgy annak a
hamis prédikátorféregnek, aki
azt mondja, térj le jobbra vagy
balra, egyre megy, mindenhol
megközelíthető a szabaduláshegy.
Ne higgy a hamis munkakiosztónak,
az útjelzőtábla-faragónak, ne higgy
a felszabadítónak, aki fegyverekből
lábad elé keresztet rögtönzött.
Higgy a Nagy Találkozásban, akkor is,
ha néha kételybe merül a bizonyosság,
ha nem tudod, merre fordulj, ha gyűrűbe
szorítanak a gonoszok, legyél madártoll
Isten tenyerében, akkor is, ha eddig
félreálltál s csak árnyék voltál a fényben.*

*A hamis éneklőmesterek ördögfüllel
követnek minden mozdulatot, szájzarat
kapnak az erőlködésben, énekükből
a szél a sivatagba hordja a dallamot.
Jóért rosszal fizetnek neked, megtéveszt
az úton lebegő boszorkánymadár, arcodba
szórja aranyló hamvait, te mégis bátran
mész, nem térít el a félelem, fegyvert
vonnak a gonoszok, de fegyverök saját
szívökbe hat, és ívök eltörök...
a járhatatlan út is járhatóvá válik.*

*A bűncsörömpölés nem tömíti el füled,
hallod a veszteség jajszavát, mely gyermek-
korod óta eltántoríthatatlanul követ, mégsem
riaszt el az eléd táruló nyomorvidék...
a kifeszített hallgatásban magához ölel a békeesség.*

VIRÁGTALAN

*A puszta lehetőségből kifogyott
a magújulás, az októberi nap
már nem manipulál rügyet,
a levelek között kiürültek,
a rejtkehelyek, nincs elmozdulás,
nincs már meg az előérzet,
hogyan történik valami,
csak a pusztulás fekete gyöngyei
sokasodnak a lombokon,
valaki itt jár, s tör-zúz
a vastagodó avaron, átrajzolódik
a tárgyak körvonala, harsány
döglila színeképek kapaszkodnak
az ágakon, készülődik valami.*

*Valami borzolja az alkonytáji
 eget, én is részese vagyok
a folyamatnak, s a naplemente
sejtelmes, kihunyó fáklyafényében
valami engem is fenyeget.*

*Csak sérült, megtépett lapok
vannak ott, ahol te már nem vagy,
tudom, muszáj rejtőzködnöd,
titkolóznod kell, s nem engedheted,
hogyan megmozdítsalak.
Távolodik tőled a jelen, sötét
madárként takarod a Napot,
s hogy újra építkezzek szétszórt
hiányodból, többé már nem hagyod.*

SÖTÉTEDÉS UTÁN A KERTBEN

*Még sötétedéskor is moccan
kezed alatt a szőlőtőkék körül
magasodó homokbuckák
Vénusz-dombja, homlokodon
a fejlámpa kés-éles sugara
hasít az égre, mintha te töltenéd
fel a csillagokat is, hogy tükröképük
a pocsolóyákból felröppenhessen a helyére.
Kicsit megpihensz, megbillen alattad
a sámli, mert lehajolva már neked
sem megy. Érzed, elől vagy utolsó az
egyenlők között, nincs helycsere.*

*Fekete árnyék siklik a fákon,
tested átrajzolja a béke körvonala,
ujjaid, akár a gyökerek a mélyben,
nem engednek a lazításban, mintha
összefognának ellened a küzdelemben,
mert ők még tudják, mi a törvény
Ég és Föld között.
Csak benned zavarodott meg a
szokásos bioritmus, fáj lelkedben
a karanténba zárt személyes mikrovilág.*

*Ajkadon egy ott felejtett fohász
keresi útját, felkéredzkedne Isten
udvarába, bizonytalanul tévelyeg
aurád körül, s reméli, nem sodorja
magával az ördögsgzagú éjszaka.*

ÚTKERESŐ

Berda József *Barátom arca* üzen című versének soraira.

*Arcát a távol lebbenti hozzám,
szomorú maradék, mely ott
bujkál a fák között, s benéz
az ablakon, hogy gyönyörködjön
bennem, nézhesse porosodó
virágaim a felszálló melegben,
s arra a napra gondol, mikor
a sötét éjszakában fáradtan
mentünk az út porában, ahol
követtek bennünket meztelen
csillagok az angyal-szőke fényben,
ahol gyűjtöttük a letört lepke-
szárnyakat, kiszíneztük a táncoló
árnyakat, ahol vándorlásunk lázas
tavaszi futás volt, ahol a tiszta
étertől lettünk másnaposak, s a réten
mint zölden lobogó gyertyák
világítottak felénk a szentjánosbogarak.*

*Belőled már kiszáradtak a könnyek,
csak álmomban szólsz hozzám.
Nincs többé találkozási pont;
én itt vagyok vénülő amazon,
Te ott vagy halált szelidítő Gyermek.*